

TUCHTCOLLEGE

NEDERLANDSE ORDE VAN ADMINISTRATIE- EN BELASTINGDESKUNDIGEN

Bij afkorting aangeduid als NOAB

Nr. TC 41/2014

Beslissing inzake de klacht, ingediend door (drie) klagers, hierna gezamenlijk aan te duiden als: klagers, tegen **B**, NOAB-lid, hierna: betrokkene.

1. DE PROCEDURE

Het Tuchtcollege heeft kennisgenomen van het klaagschrift, het verweerschrift en de daarop ontvangen reactie van klagers d.d. 14 november 2014, met 13 bijlagen. Partijen hebben hun standpunt mondeling toegelicht ter zitting van vrijdag 28 november 2014 te 's-Hertogenbosch. Op deze zitting zijn toen verschenen en gehoord, een van de klagers en de gemachtigde van klagers de heer mr. C, en, namens betrokkene, de directeur van betrokkene, vergezeld van de heer mr. D, te dezer zake optredend als gemachtigde van betrokkene. Namens klagers heeft mr. C ter zitting een pleitnota voorgedragen en een exemplaar daarvan overgelegd aan betrokkene en aan het Tuchtcollege. Het Tuchtcollege heeft aan het einde van de zitting – in goed overleg met partijen - het onderzoek geschorst en hen in de gelegenheid gesteld om alsnog binnen een maand een minnelijke oplossing van de tussen hen bestaande geschillen te beproeven. Bij brief van 22 december 2014 heeft mr. C het Tuchtcollege bericht dat partijen geen minnelijke regeling hebben weten te bereiken en heeft hij het Tuchtcollege verzocht een beslissing te nemen. Het Tuchtcollege heeft vervolgens het onderzoek gesloten en is overgegaan tot het doen van deze schriftelijke uitspraak op de klacht.

2. DE KLACHT

Klagers stellen zich op het standpunt dat betrokkene, althans de voor die organisatie werkzaam zijnde directeur, ten opzichte van klagers heeft gehandeld in strijd met de zorg, die door een NOAB administratie- en belastingdeskundige jegens haar cliënten in acht behoort te worden genomen (zorgplicht) dan wel dat betrokkene anderszins jegens klagers heeft gehandeld zoals een behoorlijk NOAB administratie- en belastingdeskundige niet betaamt. Klagers beroepen zich in dat verband, naar het Tuchtcollege hen naar aanleiding van het verhandelde ter zitting verstaat, met name en nog uitsluitend er op dat betrokkene heeft gehandeld in strijd met artikel 3 (eerlijk, nauwgezet en naar beste vermogen), van de Gedrags- en Beroepsregels NOAB door ten behoeve van de incasso van vermeend nog openstaande oude facturen oneerlijke, onheuse en (mogelijk) strafbare acties te ontplooiën, waaronder afpersing en bedreiging. Een en ander heeft tot gevolg dat de door klagers in eerste instantie opgevoerde klachtonderdelen dat betrokkene in strijd zou hebben gehandeld met de artikelen 6 (geheimhouding), 9 (redelijke honorering) en 14 (bijzonder plaats binnen administratie- en belastingwezen) van de Gedrags- en Beroepsregels NOAB en artikel 5 (geheimhouding) van het Voorschrift kwaliteitsbeheersing november 2007, geen verdere behandeling behoeven. Betrokkene stelt zich op het standpunt dat alle aantijgingen onjuist zijn en betwist al hetgeen klagers te dier zake aanvoeren.

3. DE VOORGESCHIEDENIS

3.1. Tot medio 2008 hebben klagers gebruik gemaakt van de diensten van betrokkene. Dit betrof administratieve werkzaamheden. Accountantswerkzaamheden ten behoeve van klagers werden niet door betrokkene verricht maar door een extern accountantskantoor. In 2008 is er op initiatief van betrokkene een einde gekomen aan de zakelijke relatie tussen klagers en betrokkene. Bij het einde van de zakelijke relatie zijn er facturen van betrokkene onbetaald gebleven. Overleg en gesprekken tussen de betrokken partijen – rond september 2008 - om een en ander op te lossen hebben tot niets geleid. Daarop heeft betrokkene de zaak overgedragen aan haar advocaat, de heer mr. D voornoemd.

3.2. Klagers hebben zich vervolgens op het standpunt gesteld dat betrokkene gedurende een lange periode dubbel gefactureerd heeft, dat zij ter zake tot een bedrag van circa € 103.860 teveel aan betrokkene hadden betaald, dat zij betrokkene aansprakelijk houden voor de terugbetaling en zich voor het overige beroepen op verrekening van eventueel nog openstaande andere nota's. Zulks is bij brief van 23 december 2008 door mr. C bericht aan betrokkene (en haar raadsman mr. D), dit in reactie op een eerdere brief van mr. C van 5 september 2008. Bij brief van 9 januari 2009 heeft mr. D zijn voorlopige visie op de brief van 23 december 2008 gegeven en aangegeven op de zaak te zullen terugkomen. Bij brief van 11 juni 2013 heeft hij mr. C bericht nog steeds in afwachting te zijn van een inhoudelijke reactie van betrokkene.

3.3. Betrokkene heeft bij akte van cessie op 19 juni 2014 een aantal van haar vorderingen op klagers overgedragen aan een derde partij, te weten F GmbH, gevestigd te Duitsland. Deze vennootschap wordt vertegenwoordigd door de heer FF. In hoofdsom betreft het vorderingen van respectievelijk € 20.000, € 625 en € 4.745. Met rente is het bedrag opgelopen tot circa € 41.000.

Gang van zaken volgens klagers

3.4. Van de zijde van klagers wordt de navolgende lezing gegeven van gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden op c.q. kort na 7 juli 2014: "Op 7 juli 2014 meldden zich twee voor klagers onbekende "body builder"-achtige lieden in een BMW aan het kantooradres van klagers. Aangezien een van de klagers niet thuis was, werd de deur niet geopend door het aldaar ten kantore aanwezige personeel en gezinsleden. Wel werd – zo bleek die avond – een niet ondertekende brief achtergelaten waaruit een vordering zou blijken van circa

€ 41.000. Toen die klager de volgende dag voor een afspraak de deur uitging, zag hij voor zijn woning wederom dezelfde BMW met hetzelfde kenteken staan, waaruit wederom de heren stapten en aanbelden. Klager heeft hen door de intercom te woord gestaan. Ze gaven klager te verstaan dat de vordering betaald moest worden en dat anders naar andere maatregelen zou worden gegrepen. Nadat klager had aangegeven niet te weten waar de vordering op zag, werd door de heren meegedeeld dat zij deze vorderingen hadden overgenomen van betrokkene. De klager heeft aangegeven niet gediend te zijn van deze praktijken en heeft vervolgens ook onmiddellijk aangifte gedaan bij de politie die de zaak thans in onderzoek heeft. Op 9 juli 2014 werd klager gebeld door iemand die refereerde aan de twee bezoeken van de betreffende “incassoheren” en die aan klager vroeg of dit voldoende was om klager te bewegen tot betaling of dat forsere maatregelen moesten worden getroffen. Ook van deze feiten heeft klager melding gemaakt bij de politie en zijn aangifte in die zin aangevuld.”

3.5. Voor de onderbouwing van het standpunt van klagers wordt verwezen naar de inhoud van de van hen afkomstige stukken, waaronder de ter zitting overgelegde pleitnota. Ter zitting hebben klagers bij monde van hun gemachtigde, al dan niet op vragen van het Tuchtcollege, nog het volgende daaraan toegevoegd, zakelijk weergegeven:

Vanmorgen overhandigde klager mij (gemachtigde) een exemplaar van de bewuste akte van cessie van 19 juni 2014, zoals door hem indertijd ontvangen van de heer FF, die met één handtekening was ondertekend door/namens betrokkene en verder alleen nog door de heer FF. Een handtekening van de heer G van betrokkene, die volgens betrokkene wel vermeld staat op een andere versie van bedoelde akte maar die blijkens verklaringen van betrokkene in de civiele procedure volledig onbekend zou zijn met de onderwerpelijke aangelegenheid, ontbreekt echter op het stuk dat ik thans inbreng. Er zijn dus kennelijk diverse versies van de akte in omloop. In hoeverre is dan nog sprake van een rechtsgeldige akte van cessie? Vooral de afpersing c.q. de bedreiging heeft een enorme impact gehad; die klager heeft de afgelopen zomer om die reden in huis opgesloten gezeten en deswege heeft hij op een gegeven moment een poging gedaan om de kwestie minnelijk te regelen, echter zonder resultaat. Klagers hebben van betrokkene nimmer een uitnodiging gehad voor een “goed gesprek”. Klagers begrijpen nu dat het een bewust beleid is van betrokkene om in gevallen als het onderhavige tot cessie over te gaan. Klagers is niets bekend omtrent een eventueel overleg te dier zake tussen betrokkene en de directeur van NOAB. Klagers geven aan dat de geheimhoudingsplicht, waar betrokkene zich op beroept, in casu geen rol speelt. Betrokkene heeft zelf gekozen voor overdracht aan een partij als F, daarbij komt nergens dan het aspect geheimhoudingsplicht aan de orde. Klagers begrijpen dat het Tuchtcollege zich in deze procedure niet meer kan uitlaten over de vraag of betrokkene in strijd zou hebben gehandeld met artikel 9 (redelijke honorering) van de Gedrags- en Beroepsregels NOAB en gaan er desgevraagd verder mee akkoord om het geschil te beperken in die zin, dat uitsluitend nog wordt getoetst of betrokkene, althans de voor die organisatie werkzaam zijnde directeur, heeft gehandeld in strijd met het bepaalde in artikel 1 van het Reglement onderscheidenlijk artikel 3 van de Gedrags- en Beroepsregels NOAB.

4. HET VERWEER

4.1. Betrokkene heeft in haar verweerschrift de feitelijke grondslagen van de klacht betwist. Ter adstructie daarvan heeft betrokkene ter zitting, deels ter herhaling en mede in antwoord op door het Tuchtcollege gestelde vragen, nog het volgende, zakelijk weergegeven, toegevoegd:

Door de gemachtigde: De directeur van betrokkene is inmiddels gehoord in de strafprocedure en zal nog worden gehoord in de civiele zaak. Anders dan klagers veronderstellen, zit de directeur niet overal achter; zo is bijvoorbeeld het telefoonnummer dat gebruikt werd om een van de klagers op 19 juli 2014 te bellen, niet van de directeur. Ook nu ter zitting blijkt niets omtrent de afpersing en/of de bedreiging. Het Tuchtcollege dient in essentie alleen te beoordelen of, en zo ja, wat, de directeur verkeerd zou hebben gedaan in casu. Hij heeft niets met de gestelde bedreiging van doen en hij heeft de heer FF ook geen instructies of iets dergelijks gegeven. De directeur heeft kortom gehandeld overeenkomstig en niet in strijd met het bepaalde in artikel 1 van het Reglement juncto artikel 3 van de Gedrags- en Beroepsregels NOAB. De akte van cessie is een tweepartijen overeenkomst; de inhoud ervan betreft een civiele aangelegenheid. De litigieuze vordering berust bij de nieuwe eigenaar en kan om die reden niet meer terug worden overgedragen. Blijkens de akte van cessie heeft betrokkene juridisch afstand gedaan van de vordering op een van de klagers. De inleidende klachtbrief was verhoudingsgewijs nogal kort en betrokkene voelt zich al met al enigszins overvallen door de uitgebreide pleitnota van klager thans ter zitting. Om redenen van proceseconomie stelt betrokkene voor de pleitnota niet als tardief aan te merken maar betrokkene wil graag in de gelegenheid worden gesteld daarop nader schriftelijk te reageren. In dat geval zouden dan klagers betrokkene wel nog moeten ontslaan van de op betrokkene rustende geheimhoudingsplicht, dit in verband met fraudegevoelige zaken die indertijd in het bedrijf van klagers hebben plaatsgevonden en die voor betrokkene aanleiding waren om de samenwerking te beëindigen. Het dossier is vanaf 2008 bij mij in behandeling en ik heb in de tussentijd periode gecorrespondeerd met mr. C; partijen zelf hebben geen contact met elkaar gehad. Er zijn wel aanmaningen gestuurd, maar zonder het gewenste resultaat. Op een gegeven moment – de dagvaarding was al wel opgemaakt – is besloten geen juridische procedure te starten vanwege het kostenaspect en de verwachte lange duur. Met betrekking tot het bedrijf van klagers was sprake van een aantal “betwiste” vorderingen en die zijn overgedragen bij de bewuste akte van

cessie. Er is van de zijde van betrokkene niet ingegaan op het compromisvoorstel van mr. C omdat de vordering toen al was overgedragen.

Door de directeur van betrokkene:

De beëindiging van de relatie met klagers is indertijd gebeurd in overleg met de directeur van de NOAB, de heer mr. E. de Vlam, en die wil ik zo nodig als getuige oproepen. Betrokkene was niet de accountant van klagers; in overleg met de accountant van klagers en met de directeur van de NOAB wilde betrokkene indertijd een minnelijke schikking met klagers treffen. Dat is normaal gesproken de eerste stap die betrokkene zet in een dergelijke situatie, in goed overleg met onze advocaat. Daarna is het gebruikelijk dat de zaak uit handen wordt gegeven aan onze advocaat mr. D. Dit leidde ook niet tot succes. Op een gegeven moment kwam het bestuur (waarvan ik deel uitmaak) en dus niet ik alleen tot de beslissing om de vordering te cederen. Het is niet gebruikelijk voor ons om een incassobureau in te schakelen; we vragen normaliter altijd eerst advies ter zake aan de NOAB en de directeur heeft indertijd wel aangegeven dat cessie van de vordering een mogelijkheid is. Hij heeft mij toen niet geadviseerd omtrent de inschakeling van het type incassobureau. Dat betekende dat wij zelf op zoek moesten. Er bestaat ter zake binnen betrokkene geen beleid ten aanzien van dergelijke incassomaatregelen. De keuze hierin is bepaald door een inschatting “welke incassowijze het meest effectief is”. Betrokkene als zodanig heeft geen belang, de tegenprestatie staat niet ter discussie. Natuurlijk was het in ons belang dat klagers de facturen zouden betalen. Je hoopt altijd dat het voor ons nog iets op zou leveren. Betrokkene heeft het bezit dus overgedragen en mijn insteek was dat ik te zijner tijd wel van de nieuwe eigenaar zou horen wat het heeft opgebracht, dit vanuit de gedachte: “Baat het niet dan schaadt het niet”. Daar komt in dit geval bij dat als mensen valse aangiften doen (leugens/bedrog), zoals in casu een van de klagers naar mijn mening heeft gedaan, je al die elementen mee laat spelen in de keuze welk type incassobureau het moet worden om uiteindelijk het beste resultaat te halen. Volgens FF heeft hij niet gedaan waarvan hij beschuldigd wordt. Betrokkene geeft aan dat in deze casus voor het eerst zaken is gedaan met F GmbH. We bekijken dat van geval tot geval. We hadden FF gevonden via onze accountant in een of ander Duits magazine en vervolgens hebben we e.e.a. besproken in het bestuur. We hebben later nog vaker gebruik gemaakt van de diensten van FF. Naar ik heb begrepen, heeft FF een van de klagers willen informeren over de cessie maar wilde die niet naar hem luisteren. Die klager heeft een valse aangifte gedaan bij de politie. Daarmee ga ik c.q. betrokkene naar het openbaar ministerie en tot die tijd kan betrokkene geen nadere informatie daaromtrent verschaffen. Dit is cruciaal voor mij. Hoe zit het met mijn geheimhoudingsplicht in het kader van de Gedrags- en Beroepsregels NOAB? FF weet in casu niets van de achtergronden. Ik heb sinds 2008 geen persoonlijk contact meer gehad met die bewuste klager. Als ik mij niet goed kan verdedigen, heeft ook deze zitting geen zin c.q. is sprake van een onfaire rechtsgang.

4.2. Aan het slot van de zitting heeft het Tuchtcollege aanleiding gevonden partijen de vraag voor te leggen of er bij hen bereidheid bestaat om alsnog een schikking te beproeven, ter beslechting van de tussen hen gerezen geschillen. Partijen hebben daarop eenparig verklaard die mogelijkheid graag te willen onderzoeken, waarna het Tuchtcollege, in overleg met partijen, de behandeling van de zaak heeft aangehouden voor de duur van een maand, onder mededeling verder dat indien partijen tot een compromis komen, klagers de klacht zullen intrekken, dat indien ze niet tot een vergelijk komen, het Tuchtcollege in dat geval betrokkene niet alsnog in de gelegenheid zal stellen nader schriftelijk te reageren aangezien in de pleitnota van klagers geen expliciete nieuwe aspecten aan de orde zijn gesteld die niet eerder bekend waren bij betrokkene, dat het Tuchtcollege in dat geval dan het onderzoek zal sluiten en zo mogelijk uiterlijk 8 februari 2015 schriftelijk uitspraak op de klacht zal doen. Partijen hebben vervolgens eenparig verklaard volledig in te stemmen met dit procesvoorstel.

5. DE BEOORDELING

Ambtshalve en vooraf:

5.1. De volledige instemming van betrokkene met het procesvoorstel van het Tuchtcollege, zoals hiervoor in 4.2. vermeld, impliceert naar het oordeel van het Tuchtcollege dat zij haar ter zitting gedane en door het Tuchtcollege toen verworpen verzoek om –na aanhouding van de zaak- nader schriftelijk te mogen reageren, evenals het ter zitting gedane verzoek om een getuige te horen, niet langer handhaaft.

5.2. De klacht zoals in onderdeel 2 weergegeven, betreft het optreden van betrokkene in haar hoedanigheid van administratie- en belastingdeskundige, lid van de NOAB. Als zodanig is zij onderworpen aan het voor de NOAB-leden geldende tuchtrecht. De maatstaf waarnaar de klachten uit tuchtrechtelijk oogpunt beoordeeld moeten worden, ligt vast in artikel 1 van het Reglement van Tuchtrechtspraak NOAB (zoals aangenomen in de ALV van 10 november 2010; hierna: het Reglement). Daarin wordt onder meer bepaald dat het Tuchtcollege oordeelt ter zake van:

- a) enig handelen of nalaten in strijd met de zorg, die een NOAB administratie- en belastingdeskundige behoort te betrachten ten opzichte van zijn cliënten, wiens belangen hij als zodanig behartigt of behoort te behartigen (zorgplicht); en
 - b) enig handelen of nalaten dat een behoorlijk NOAB administratie- en belastingdeskundige niet betaamt.
- De Gedrags- en Beroepsregels NOAB brengen de hiervoor onder a) en b) vermelde open normen op een niet limitatieve wijze onder woorden. Deze regels zijn bedoeld als richtlijn voor de NOAB administratie- en

belastingdeskundige voor zijn handelen bij de uitoefening van zijn praktijk. Deze regels kunnen tevens dienen als richtlijn voor de tuchtrechter.

5.3. Het lidmaatschap van NOAB is een keurmerk voor vakinhoudelijke kwaliteit. Dit heeft tot gevolg dat buitenstaanders en cliënten onderscheidende betekenis toekennen aan het lidmaatschap van NOAB. Daarbij geldt dat een uitglijder van een enkel lid van NOAB zijn weerslag kan hebben op de manier waarop tegen de andere leden van NOAB en de vereniging NOAB als zodanig wordt aangekeken en daardoor gevolgen kan hebben voor hun beroepsuitoefening en voor het aanzien van de vereniging NOAB als zodanig. Indien een NOAB-lid zich bij de vervulling van die andere hoedanigheid zodanig gedraagt dat daardoor het vertrouwen in het NOAB kwaliteitskeurmerk wordt beschadigd, is naar het oordeel van het Tuchtcollege sprake van gedragingen in strijd met hetgeen een behoorlijk NOAB- administratie- en belastingdeskundige betaamt waarvan hem een tuchtrechtelijk verwijt kan worden gemaakt.

5.4. Het Tuchtcollege constateert dat hetgeen betrokkene wordt verweten nauw is verweven met de strafrechtelijke kant van deze zaak [er zijn aangifte(n) gedaan bij de politie] én met de civielrechtelijke kant van de tussen partijen bestaande geschillen. Indien de klacht strafrechtelijk dan wel civielrechtelijk van aard is, is het niet de taak van de tuchtrechter om daarover een oordeel te geven. Dat oordeel is voorbehouden aan de strafrechter (indien het een strafzaak wordt) en/of de civiele rechter. De tuchtrechter toetst in dit kader slechts marginaal.

5.5. Klagers beroepen zich er in dat verband met name (nog) op dat betrokkene heeft gehandeld in strijd met artikel 1 van het Reglement juncto artikel 3 (eerlijk, nauwgezet en naar beste vermogen), van de Gedrags- en Beroepsregels NOAB door ten behoeve van de onterechte incasso van vermeend onbetaald gebleven oude facturen oneerlijke, onheuse en (mogelijk) strafbare acties te ontplooiën, waaronder afpersing en bedreiging.

5.6. Met betrekking tot de akte van cessie van 19 juni 2014 stelt het Tuchtcollege voorop dat het niet zal ingaan op de rechtsgeldigheid van die akte dan wel of is voldaan aan de daaraan te stellen wettelijke vereisten. Die toets is aan de civiele rechter.

5.7. De te beantwoorden vraag is of betrokkene, waarvan de directeur bestuurder is, in de uitoefening van haar beroep c.q. voering van haar bedrijf haar werkzaamheden eerlijk, nauwgezet en naar beste vermogen heeft verricht (artikel 3 van de Gedrags- en Beroepsregels NOAB). Daarnaast dient te worden getoetst of, en zo ja, in hoeverre, betrokkene kan worden verweten te hebben gehandeld in strijd met hetgeen is opgenomen in artikel 1 van het Reglement. Op grond van het hierna volgende, is het Tuchtcollege van oordeel dat te dezer zake het gelijk in het geschil, zoals dat inmiddels is beperkt, is aan de zijde van klagers.

5.8. Het Tuchtcollege grondt dit oordeel op het volgende:

- Er is sprake van het cederen van een ter discussie staande vordering. Dit terwijl betrokkene / de directeur in de akte van cessie verklaart dat “(...) *A er wel voor instaat dat de gecedeerde schuld bestaat en dat zij overdraagbaar is*” (zie artikel 4 van de akte van cessie).
- In dit verband is de vraag gerechtvaardigd of het niet zorgvuldig was geweest dat betrokkene/ de directeur de debiteur had ingelicht over de cessie? Vaststaat dat betrokkene zults niet heeft gedaan; zij heeft in dit verband niet meer aangevoerd dan te hebben begrepen dat FF een van de klagers heeft willen informeren over de cessie, evenwel zonder resultaat. Naar het oordeel van het Tuchtcollege is betrokkene te dezer zake tekortgeschoten. Steun voor dit oordeel vindt het Tuchtcollege in hetgeen in de akte van cessie in artikel 1 respectievelijk artikel 3 is bepaald. Uit de inhoud van die artikelen, in onderlinge samenhang gelezen, volgt immers dat betrokkene (A in de akte van cessie) verplicht was om de cessie terstond mondeling of schriftelijk mede te delen aan een van de klagers (C in de akte van cessie). Het in gebreke blijven zults te doen, is als klachtwaardig handelen aan te merken.
- Ter zitting is duidelijk geworden dat sprake is van meerdere versies van de akte van cessie, met verschillende handtekeningen er onder. Dat is eveneens niet zorgvuldig en een NOAB lid onwaardig.
- Verder vloeit uit de akte van cessie onvoldoende duidelijk voort welke tegenprestatie door betrokkene is bedongen ter zake van de cessie. Dit is eveneens niet zorgvuldig en in strijd met wat men zou mogen verwachten van een zorgvuldig handelend NOAB lid.
- Ter zitting heeft de directeur van betrokkene aangegeven dat er binnen betrokkene geen vastgestelde procedure/beleid is ten aanzien van incasso, anders dan dat de vordering primair uit handen wordt gegeven aan de advocaat. Na de handelingen van de advocaat wordt blijkbaar van geval tot geval bekeken wat het meest effectieve kantoor/dan wel werkwijze is, zoals ter zitting door de directeur toegelicht. De vraag dient zich dan aan of, en zo ja, in hoeverre er alsdan sprake is van een zakelijk weloverwogen beleidskeuze die past binnen de NOAB-normen? Die vraag dient naar het oordeel van het Tuchtcollege in dit geval ontkennend te worden beantwoord. In casu heeft betrokkene “via via” gekozen voor een incassobureau (F GmbH), dat, althans volgens het Duitse Handelsregister, normaliter geen incasso-activiteiten verricht. Betrokkene heeft, daartoe ter zitting herhaaldelijk in de gelegenheid gesteld, geen afdoende verklaring gegeven voor de keuze voor die organisatie. Een dergelijk handelen is niet zorgvuldig en een NOAB-lid onwaardig. Het ligt naar het oordeel van het Tuchtcollege in de lijn van de juiste beroepsuitoefening van betrokkene om er voor te waken dat het in de arm genomen

incassobureau zich bedient van oirbare incassomaatregelen. In dit verband merkt het Tuchtcollege op dat het, gelezen de stukken en gehoord partijen, geen reden heeft te twijfelen aan de juistheid van de weergave door klagers van de intimiderende wijze waarop het “incassobureau” heeft gehandeld. Het had naar het oordeel van het Tuchtcollege meer voor de hand gelegen voor een zorgvuldig opererend NOAB-lid om bijvoorbeeld een op de Nederlandse markt opererend Gerechtsdeurwaarderskantoor in te schakelen.

- betrokkene heeft ook na de vermeende cessie kennelijk belang behouden bij de pretense vordering.

5.9. Het Tuchtcollege komt op grond van het vorenstaande in haar marginale toetsing tot het oordeel dat betrokkene in casu het vertrouwen in het NOAB kwaliteitskeurmerk heeft ondermijnd doordat zij zich in die hoedanigheid zodanig heeft gedragen dat zij geacht moet worden zich te hebben schuldig gemaakt aan een handelen of nalaten dat een behoorlijk NOAB-administratie- en belastingdeskundige niet betaamt. Aldus is met betrekking tot de klacht, zoals ter zitting beperkt, voldoende komen vast te staan dat betrokkene nalatig en tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld.

6. Maatregel.

6.1. Bij het bepalen van de maatregel neemt het Tuchtcollege in aanmerking dat een NOAB administratie- en belastingdeskundige zich dient te onthouden van een handelen of nalaten waardoor het vertrouwen in het NOAB kwaliteitskeurmerk wordt geschaad. Zoals uit hetgeen in onderdeel 5 is overwogen volgt, heeft betrokkene in casu onzorgvuldig gehandeld, heeft zij de grenzen van het tuchtrechtelijk verwijtbaar handelen overschreden, is zij op zich in haar zorgplicht tekort geschoten en heeft zij gehandeld in strijd met het bepaalde in artikel 3 van de Gedrags- en Beroepsregels NOAB, kortom, daarmee in strijd met hetgeen een behoorlijk NOAB-administratie- en belastingdeskundige betaamt. Zij heeft daardoor niet alleen het vertrouwen in het NOAB-kwaliteitskeurmerk beschadigd, maar ook het aanzien van de vereniging NOAB als zodanig.

6.2. Ook heeft het Tuchtcollege in haar oordeel met betrekking tot de op te leggen maatregel meegenomen dat tegen betrokkene eerder (in 2009) een tuchtrechtelijke klacht onder de aandacht van het Tuchtcollege is gebracht welke uiteindelijk heeft geleid tot een gedeeltelijke gegrondverklaring - van de drie klachtonderdelen werd alleen de klacht die zag op het door betrokkene niet tijdig uitvoeren van fiscale werkzaamheden gegrond bevonden – en het deswege aan betrokkene opleggen van de maatregel van enkele waarschuwing.

6.3. Alle omstandigheden van het geval in aanmerking genomen, oordeelt het Tuchtcollege de maatregel van berisping als genoemd in artikel 12, tweede lid 2, onderdeel b, van het Reglement, passend en geboden en zal die dan ook opleggen.

6.4. Het Tuchtcollege is verder van oordeel dat er termen zijn om op grond van artikel 12, vijfde lid, van het Reglement ambtshalve uit te spreken dat betrokkene met betrekking tot de gegrond bevonden klachten jegens klager niet de zorgvuldigheid heeft betracht die een behoorlijke dienstverlening betaamt.

6.5. Nu de klacht niet in al zijn onderdelen gegrond wordt verklaard, ter zitting is het geschil immers beperkt, bestaat er geen aanleiding te bepalen dat het door klagers betaalde bedrag aan griffierecht ad € 500 op de voet van het bepaalde in artikel 7, lid 4, van het hiervoor genoemde Reglement door NOAB aan hen wordt gerestitueerd.

6.6. Tenslotte acht het Tuchtcollege termen aanwezig om te besluiten tot openbaarmaking van een geanonimiseerde samenvatting van deze uitspraak.

Op grond van al het vorenstaande dient te worden beslist als hierna is vermeld.

7. De beslissing

Het Tuchtcollege:

- verklaart de klacht, zoals beperkt ter zitting en weergegeven onder 2, gegrond en legt betrokkene deswege de maatregel van berisping als genoemd in artikel 12, tweede lid, onderdeel b, van het Reglement op;
- spreekt uit dat betrokkene met betrekking tot de gegrond bevonden klachten jegens klagers niet de zorgvuldigheid heeft betracht die bij een behoorlijke dienstverlening betaamt;
- bepaalt dat een samenvatting van deze uitspraak in geanonimiseerde vorm openbaar wordt gemaakt door publicatie in “Activa”, het periodiek van NOAB.

Aldus beslist op 18 februari 2015 door mr. J.J.J. Engel, voorzitter, dr. A.H.H. Bollen-Vandenboorn en G.P. Vermeulen RA, leden, in aanwezigheid van R.O.J.M. de Windt, griffier.

Afschriften van deze uitspraak zijn aangetekend aan partijen verzonden op:

Tegen deze beslissing kan ingevolge het bepaalde in artikel 15 van het Reglement van Tuchtrechtspraak NOAB in beroep worden gekomen bij het College van Beroep binnen twee maanden na verzending van het afschrift van deze uitspraak conform het bepaalde in artikel 14 van laatstgenoemd Reglement.